

De indruk die men algemeen heeft wanneer men met die jongens omgaat, is dat ze zijn zoals de onze, jeugdig, aangenaam en eenvoudig. Iets hebben ze voor, dat is hun gemakkelijke omgang. Schuchter zijn ze niet, en ze weten zich in alle omstandigheden voor te doen zoals het moet. Ze hebben een Weense elegantie ; ze moeten zich niet bedenken om een Minister te groeten.

Het leven in koor alsook hun talrijke concertreizen hebben bij hen een sterk ontwikkelde gemeenschapsgeest nagelaten die moeilijk door een jeugdbeweging kan overtroffen worden. En toch wordt het familieverband niet gebroken. Iedere week gaan ze naar huis, en krijgen ze regelmatig verlof. Zij voelen zich als een schakel in een groepsverband en als Sängerknabe weten ze dat ze een gemeenschappelijke taak te vervullen hebben.

En steeds staat achter hen, zelfs wanneer ze Mutant geworden zijn, hun prefect, die hen in een kameradschappelijke geest leert schone mensen worden.

Een laatste aspect in de opvoeding dat ons zou kunnen bekommern in dergelijk systeem is wel de verstandelijke ontwikkeling. Hoe kunnen die kinderen met zulk een onregelmatig studieleven dezelfde maturiteit bezitten als kinderen die jaar in jaar uit school lopen ? Laten we hier opnieuw niet discussiëren, maar laten we de werkelijkheid nagaan. Ik heb door menigvuldige contacten vastgesteld dat de Sängerknaben in hun later studieleven niet gehandicapeerd zijn door het feit dat ze eens Sängerknabe waren. Op veel gebieden geven ze blijk van een veel hogere maturiteit dan hun leeftijdgenoten. Tijdens hun reizen hebben ze oneindig veel dingen gezien en geleerd wat bij hen een zeer rijke algemene cultuur nagelaten heeft.

Wat nu het schoolprogramma zelf aangaat, worden hen dergelijke eisen gesteld, dat hun vorming zekerlijk niet voor deze in de gewone scholen moet onderdoen. Ze worden namelijk ieder jaar onderworpen aan een examen voor een onafhankelijke Staatsjury.

Hiermede hoop ik enkele aspecten belicht te hebben van het leven en opvoedingssysteem der **Wiener** Sängerknaben. Het spijt me zeer mij zo te moeten beperken, en hun heel boeiende eeuwenoude geschiedenis niet te kunnen overlopen. Ik kan U nog slechts een aangenaam concert toewensen op Maandag 31 Oktober om 20 uur in de grote concertzaal van de Kursaal, en ik verzeker U dat ge zult dezelfde reactie hebben als het publiek te Londen en te New-York : «Jongens van Oostenrijk, deze zaal verlaat ge niet, zonder ons te beloven gauw terug te komen».